

FUJ

Napsal: Martin a Uni

1. Virus

„Svět už není takový, jako býval. Škoda.“ řekl Martin a při těchto slovech se obrátil na Uniho. Ten jen pokýval hlavou a řekl: „je mi toho všeho líto, že to tak je“. Vzal za kliku a vstoupil do polorozpadlé budovy.

V místnosti teď byli skoro všichni, panovalo tam naprosté ticho. Kdysi nedávno to byla klubovna, teď však už jen jakýsi provizorní bunkr. Pomáhal několika lidem, aby se tu schovali, když ani sami nevěděli před čím. Každý z nich se pokoušel co nejvíce krýt zbytky stavby. Protože z dálky se ozývala střelba a mohutné výbuchy, připomínající svou hlasitostí hromy. Nikdo se s nikým nebavil, panovala tu jakási nejistota. Byla zřetelná na každém. Nikdo nevěděl, kdo bude další nakažený a kdo už dokonce je. Celé to tu řídit Tomáš, bývalý vedoucí oddílu, jež se v těchto časech rozpadl. On jako jediný ze všech, co tu byli, věděl, i z tak mála informací co existovaly, nejvíce. Mezi lidmi se nesly různé zprávy. Všechny se však shodovaly na jednom. Že za všechno, co se teď stalo se světem a úplně ho změnilo a zničilo, může nějaký virus. Nikdo sice neví, co to je za virus, ale ví se, co dokáže. Ví se, na co útočí. Tak jako nějaký počítačový vir ovládá počítač a podmaní si jeho chování, paměť a jeho další části. Tak tento vir napadá samotného člověka. Zcela ho začne ovládat. Vědci už prý pracují na nějakých protilátkách, ale vir se šíří neskutečně rychle. Za jeden den je tisíce nakažených. A ti roznáší vir dál. Všechny pod vlivem viru ovládá nikdy neutuchající nepřítel tak, že by se nakažení klidně na příkaz zabili.

Nejdříve lidé spoléhali na armádu, ale zanedlouho zjistili, že žádná taková organizace už není. Stejně tak i policie, hasiči, integrovaný záchranný systém a dokonce i všechny nemocnice byly zrušeny. Pár dobrovolných spolků vzniklo, ale moc dlouho nevydrželo. Lidé se stáhli do svých domovů a na ulicích začalo přibývat nakažených, nikdo normální z domu nevylez, jedině na doplnění zásob. Později se však lidé začali spojovat do skupin, zjistili, že když budou pospolu, vydrží déle. Tak se spojili i členové z bývalého oddílu. Spoustu z nich už nemělo žádné blízké přátele nebo rodinu, byly mrtví, nebo pod vlivem viru, což bylo snad ještě horší. Teď tu tedy všichni seděli a čekali, až se setmí a oni se zнова pokusí sehnat nějaké potraviny. Už měli pouze čtyři plechovky hovězího masa. Byli to právě: Tomáš, Téčko, Jana, Májka, Maličká, Petra, Terka, Netopýr, Bětka, Houska, Mates, Toňa, Radar, Magda a Hanka. Čekali a netušili, co se brzy stane.

„Ticho! Neslyšíte něco?“ zpozorněla Petra, která seděla nejbliže ke dveřím.

„Co?“ zeptal se Tomáš a ihned byl na nohou.

„Někdo jde po schodech!“

„Rychle běž od těch dveří! Možná to bude další z těch nakažených!“ Jedním skokem byl u ní a odstrčil ji od dveří do relativně bezpečné vzdálenosti. „Dělej Radare, je jich víc a už jsou skoro nahoře!“ Radar byl mžiku vedle Tomáše a bránili celý prostor před dveřmi, aby

mohli vzdorovat případnému útoku. Radar v ruce třímal železnou hůl a přichystal se k případné ráně.

Dveře se otevřely. Dovnitř vstoupil nějaký muž v bleděmodré uniformě, která nebyla ničím zvlášť význačná a ani na sobě neměla odkaz na nějakou organizaci. Za ním stál další, stejně oblečený muž a úplně vzadu stáli ještě další dva. Ty však nebylo možno v rozvířeném prachu pořádně rozeznat. Radar se už rozmachoval, ale neznámý uniformovaný muž ho zastavil rukou.

„Nepřišli jsme se špatnými úmysly,“ řekl. Radar povolil tlak a tyč sklonil k zemi.

„Velmi se omlouváme, ale teď už nemůžeme důvěřovat nikomu. Musíme se takhle bránit. Jsou všude.“ Začal řešit vzniklou situaci Tomáš.

„Jo, v tom máš pravdu.“ ozval se jeden z těch co zprva nebylo vidět. V jeho hlase bylo Tomášovi něco důvěrně známého, ale nevěděl co. Byl to hlas někoho, koho velmi dobře znal, ale nemohl si uvědomit koho. Oba se však prodrali před vojáky a Tomáš ihned poznal, čím to byl hlas. Před ním stanuli Uni a Martin. Celá místnost rázem ožila.

„Co tu vlastně děláte?“ zeptal se Tomáš jako první, protože ostatní ještě byli pořád v údivu.

„To vám vysvětlíme později. Co nejrychleji se sbalte.“ řekl pro změnu Uni. A upravil si zřejmě neprůstřelnou vestu, kterou měl na sobě.

„Jak se sbalte?“ zeptal se Tomáš a hned se ozvali další.

„Rychle, vysvětlíme vám to až potom, teď se musíme dostat do helikoptéry.“ Řekl Martin a obracel se k odchodu. Oba dva uniformovaní ho předběhli a šli před ním.

„Počkat, jak to myslíte?“ zahulákal Radar. Ostatní však už na pokyn Tomáše začali balit to, co jim z jejich věcí zbylo.

„Stejně to nechápu! Je to strašně divný.“ řekla Jana k Bětce a dala si batoh na záda.

„Počkáme na vás dole.“ Oznamil Uni a také seběhl ze schodů do prvního patra budovy. Kde už čekali Martin a ti dva muži.

„Už jdou, máme na čas!“ optal se jeden z mužů Uniho.

„Jo,“ odpověděl.

Běželi na silnici, po které teď nejezdila žádná auta, viděli několik lidí, jak někam spěchají a nesou někoho na nosítkách. Na silnici stál vrtulník. Uni a Martin jim pokynuli, že do něho mají vlézt. Když byli všichni uvnitř, vzlétli. Řídili ho Martin a muž v uniformě. Uni pracoval u jakýchsi podivných přístrojů. Letěli strašně dlouho, jednou dobírali palivo, až konečně dorazili na místo. Jediné, co však viděli pod helikoptérou, bylo hodně vody, nejspíš moře. Helikoptéra začala kroužit pořád nad jedním místem. Potom opatrně přistála na vodě.

„Pane, senzory hlásí, že šachta z hangáru je rozbitá, asi zavalená,“ obrátil se na Martina muž v uniformě.

„Budeme se tam muset dostat přes vodu, nedá se nic dělat,“ odvětil Martin.

„Ještě, že jsme to předvíдали a máme zde ty potápěčské obleky. Teď si každý jeden oblečte a my vám vysvětlíme, oč vlastně jde,“ řekl Uni.

„Jak víte na zemském povrchu je teď nebezpečné přebývat,“ začal Martin, „Výbor veřejné bezpečnosti, který bojuje proti zákeřnému viru, bude brzy poražen a vir, který se nebezpečně šíří kdesi z USA, se zmocní všech obyvatel planety. Proto jsme se rozhodli s vámi, kteří jste naši přátelé schovat se na čas v našem podmořském bunkru.“

„Ten jsme stavěli celá ta léta, kdy jste nás skoro nevidali,“ vložil se do toho Uni.

„Kousek odtud je ostrov, kde máme tajný hangár pro naši helikoptéru. Bohužel šachta, kterou bychom se dostali do bunkru suchou nohou, je zablokovaná. Budeme se muset potopit a vejít dovnitř skrz vchod, který je pod námi,“ pokračoval Uni.

„Protože ještě musíme schovat helikoptéru a dodělat jisté bezpečnostní kontroly v hangáru, půjdete napřed. Přijdeme chvíli po vás. Tome, dám ti přesné instrukce, jak najít vchod a co přesně dělat,“ dodal.

Tomáš se ihned vzpamatoval: „OK, poslouchám tě, ale jsi si jistý, že ten bunkr bude bezpečný...?“

Jakmile všichni vyskákali z letadla, Uni, Martin a muži v uniformě odletěli. Tomáš se potopil první a ostatní ho následovali, poslední na hladině zůstal Těčko, který si ještě upravoval potápěčský oblek. Podíval se za mizející helikoptérou, ale zdálo se mu, že nějak divně kolísá. Najednou spatřil, že se řítí k hladině. Těsně než dopadla do vody, vybuchla. Těčko se vyděsil. Honem se potopil, aby to oznámil Tomášovi, který už s ostatními našel vchod. Jenže si neuvědomil, že pod vodou nemůže mluvit. Tomáš, který už byl nervózní, se nezajímal, proč Těčko tak prudce máchá nohama a rukama a vrazil ho do přetlakové kabiny. Jakmile z kabiny odtekla voda, Těčko se na něj rozkřičel:

„Něco se stalo, vybuchla jim helikoptéra, jsou mrtví, něco tady nehraje!“

„Honem ven,“ hulákal Tomáš a chtěl otevřít dveře, pak si uvědomil, že zase musí napustit vodu, ale tlačítko, které by mělo napouštění spustit, nefungovalo!

„Je to pokažený, do prádelny!“ soptil Tomáš.

Byli zde zavřeni, v bunkru, který neznali, a který nikdo neuměl správně obsluhovat!
